

Sài Gòn, sáng chủ nhật

Sáng đi nhà thờ, tôi chợt thấy chò nâu sau từng cái lùa của gió rơi vãi đầy đường. Cũng muốn dừng lại, để kịp lượm lật cho mình được vài cái. Rồi nhớ.

Tuổi thơ của tôi gắn bó đặc biệt với chò nâu. Gia đình thời ấy còn khó khăn nhiều. Mỗi ngày sau khi đi học, hai chị em lại ngồi trước cổng chờ bố đi làm về. Ngày đó, hình dáng bố liêu xiêu khắc khổ trên chiếc xe đạp cộc cạch xách trong tay một bịch nylon đầy chò nâu nhất được trên đường về luôn để lại trong lòng hai chị em thật nhiều mong đợi. Hôm sau, cả đám trong xóm đều có đồ chơi mới thật thích. Rồi có một đứa nào đó xuýt xoa với chị hai: "Mày sướng thật, được bố mua cho cả bịch chóng chóng. Lát về tao phải dặn ba tao mua cho mới được...". Lớn lên rồi mới hiểu rõ, không phải cái gì cũng có thể mua được bằng tiền.

Ngày đó, qua những lời kể của mẹ, rồi kí ức vụn vặt của tôi, xóm mình còn khổ lắm. Mỗi đứa có đồ chơi gì lạ, đều chia cho nhau cùng. Chò nâu là chong chóng bé tí hon, theo chân bọn trẻ leo lên những ngôi nhà tầng cao nhất để thả rơi, rồi cùng nhau xuýt xoa ngắm chúng xoay tròn bay đầy trời. Món quà nhỏ, không mất tiền mua, nhưng đã để lại biết là bao nhiêu, tiếng cười cho một tuổi thơ tuyệt đẹp.

Sau đó không lâu nữa, chị em tôi chuyển nhà đi, xa cái xóm nhỏ với những chuỗi ngày ấu thơ êm đềm. Nhà cũng khá lên nhiều. Chén choáng không biết bao năm rồi mới quay trở lại. Hình ảnh xóm nghèo ngày xưa không còn nữa. Là nhà lầu, cao lắm, hơn cả cái nhà ngày xưa lủ nhỏ vẫn thả chò nâu. Là xe hơi, tấp nập. Cuộc sống ai giờ cũng khác, giờ cũng khá. Có đứa bé nhà ai vùi vĩnh mẹ mua cho chiếc chong chóng bảy màu xoay tròn tuyệt đẹp, đắt đỏ. Chợt thấy nhớ cái chóng chóng tầm thường, bọn bẻ của ngày xưa. Trái chò nâu, không đáng tiền, chỉ là quả rơi trên vệ đường không ai nán lại. Vậy mà lại là món quà quý giá bổ dưỡng nên cả chuỗi ngày tươi đẹp cho chị em tôi.

Tháng năm qua nhanh, đường phố giờ đây hiếm hoi lắm cây chò nâu lâu rồi không gặp. Cũng đâu còn nhìn lại cơn mưa chò nâu vẫn vũ như những bông hoa xoay giữa trời. Chò nâu giờ còn non, còn nhỏ, đã rụng rơi trên mặt đường phẳng lặng. Chỉ là một màu xanh ngắt, đồ tươi thôi. Không còn màu nâu cứng ngắc vừng vàng trong gió mà bay nữa. Ít lắm. Cũng như tình người, những đứa trẻ đã từng cùng nhau lớn lên, gặp lại chào nhau, cũng là một nụ cười cứng đờ gượng gạo. Cứ như hồi ức kỉ niệm, đã phai mờ theo thời gian, chỉ còn có thể đông cứng trong thời điểm đó. Rồi vỡ tan.

Xóm vẫn còn đó, nhưng là phố rồi, hiện đại lắm. Người vẫn gặp đó, nhưng khác xưa rồi, tân thời lắm. Chò nâu vẫn còn đó, khác lắm rồi, mỏng manh lắm. Nhưng tuổi thơ vẫn là một quá khứ vẹn nguyên trong lòng mỗi người, tiền mua không được, lặn về tìm không ra.

Nhưng chính bản thân mình cũng vậy thôi, đó vẫn chỉ là nơi, tôi đã vội vã trở về (trong tiềm thức) rồi vội vã quay đi (nơi thực tại)....

Có còn bao nhiêu tuổi thơ được chò nâu chấp cánh tiếng cười, hi vọng bay trong gió đây. Chắc là hiếm, hiếm hoi lắm.